

Γέροντας Αλέξιος: “Ο Θε-ός δεν α-γα-πά τί-πο-τε πιο πο-λύ α-πό τον άν-θρω-πο!”

/ [Γνώμες](#)

Γέροντας Αλέξιος, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Ξενοφώντος

Ο Θε-ός δεν α-γα-πά τί-πο-τε πιο πο-λύ α-πό τον άν-θρω-πο!

Ό-λο το ά-γιο Ευ-αγ-γέ-λιο μας ο-μι-λεί για την φι-λαν-θρω-πί-α του Θε-ού!

«Ού-τως η-γά-πη-σεν ο Θε-ός τον κό-σμον, ώ-στε τον υ-ιόν αυ-τού τον μο-νο-γε-νή έ-δω-κεν, ί-να πας ο πι-στεύ-ων εις αυ-τόν μή α-πό-λη-ται, αλ-λ’ έ-χη ζω-ήν αι-ώ-νιον» (Ιω-άν. γ’ 16), δια-κη-ρύτ-τει ο μα-θη-τής της α-γά-πης και Ευ-αγ-γε-λι-στής Ιω-άν-νης ο Θε-ο-λό-γος.

Ό-λο το κο-σμο-σω-τή-ριο έρ-γο του Σω-τήρος ημών Ιησού Χρι-στού α-πο-βλέ-πει στην σω-τη-ρί-α του αν-θρώ-που! Η α-γί-α Του γέν-νη-σις, μέ-σα στις πιο τα-πει-νές

συν-θή-κες, ό-λα τα γε-γο-νότα πού ε-πα-κο-λού-θη-σαν κα-τά την δια-δρο-μή Του στους χρό-νους της ε-πι-γεί-ου πα-ρου-σί-ας Του, τι άλ-λο μαρ-τυ-ρούν πα-ρά την ά-πει-ρη του Θε-ού φι-λαν-θρω-πί-α!

«Ός δι-ήλ-θεν ευ-ερ-γε-τών και ιώ-με-νος πά-ντας...»· (Πράξ. ι´ 38). Οι πει-ρα-σμοί Του, τα θαυ-μά-σιά Του, οι μέ-ρι-μνές Του, πού α-πέ-βλε-παν πα-ρά να φω-τί-σει, να δι-δά-ξει, να θε-ρα-πεύ-σει και να σώ-σει τον άν-θρω-πο;

Το έρ-γο της ε-λεύ-σε-ως του Σω-τή-ρος Χρι-στού πε-ρι-γρά-φει, συν τοις άλ-λοις, α-πλά και εκ-φα-ντι-κά ο προ-ε-όρ-τιος ύ-μνος της Εκ-κλη-σί-ας μας:

«Έρ-χε-ται ο Χρι-στός, τον πο-νη-ρόν συ-ντρί-ψαι, τους εν σκό-τει φω-τί-σαι, και λύ-σαι τους δε-σμί-ους» (προ-ε-όρ-τιον α-πό-στι-χον).

Τον με-γά-λο αί-τιο της αν-θρω-πί-νης πτώ-σε-ως διά-βο-λο, έρ-χε-ται ο Χρι-στός να κα-ταρ-γή-σει και συ-ντρί-ψει με την δύ-να-μι της α-γά-πης, του Σταυ-ρού και της Α-να-στά-σε-ως. Το α-πο-κο-ρύ-φω-μα της θεϊκής φι-λαν-θρω-πί-ας μαρ-τυ-ρείται α-πό την φάτ-νη ως τον Σταυ-ρό! Έ-τσι, συ-ντρί-βε-ται το κρά-τος του ε-χθρού και πα-ράλ-λη-λα φω-τί-ζο-νται οι κα-θή-με-νοι «εν σκό-τει και σκιά θα-νά-του» πλα-νη-θέ-ντες άν-θρω-ποι, με την δύ-να-μι της πί-στε-ως, της α-γά-πης και της ελ-πί-δος, πού εί-ναι Αυ-τός ο Χρι-στός, και κα-ταρ-γού-νται τα δε-σμά της α-μαρ-τί-ας με την χά-ρι της Πε-ντη-κο-στής, ό-ταν οι υ-πο-σχέ-σεις του Σω-τή-ρος Χρι-στού εκ-πλη-ρώ-νο-νται την ή-με-ρα ε-κεί-νη με τον Πα-ρά-κλη-το που α-φθο-νοπάρο-χα πα-ρέ-χε-ται μέ-σω της α-γί-ας μας Εκ-κλη-σί-ας!

Πώς λοι-πόν και ε-μείς, α-πο-λαμ-βά-νο-ντες την πολ-λή και ά-με-τρο του Θε-ού φι-λαν-θρω-πί-α, να μην ε-ξυμνή-σου-με έρ-γοις και λό-γοις τα με-γα-λεί-α του Θε-ού;

Πώς να μην ψάλ-λου-με με-τά των Αγ-γέ-λων χαρ-μο-νι-κώς το «Δό-ξα εν υ-ψί-στοις Θεώ και ε-πί γης ει-ρή-νη, εν αν-θρώποις ευ-δο-κί-α»;

Πώς να μην σπεύ-σου-με νο-ε-ρώς με-τά των ποι-μέ-νων και των μά-γων, προ του θε-ο-δέγ-μο-νος ιε-ρού σπη-λαί-ου, για να προ-σκυ-νή-σου-με τον «εν σπη-λαί-ω γεν-νη-θέ-ντα και εν φάτ-νη α-να-κλι-θέ-ντα» Κύ-ριον, που έ-λα-βε δού-λου μορ-φή για την σω-τη-ρί-α μας;

Προ-σεγ-γί-ζο-ντας με την ε-ναν-θρώ-πι-σι του Λό-γου του Θε-ού το μέ-γα μυ-στή-ριο της α-πεί-ρου του Θε-ού φι-λαν-θρω-πί-ας, ας α-πο-θέ-σου-με κά-θε ε-γω-ϊ-στι-κή αμ-φι-βο-λί-α, που προ-σβάλ-λει την φι-λο-θε-ϊ-α μας, ας φω-τι-στού-με α-πό της θε-ϊ-κής α-γά-πης την α-κτι-νο-βο-λί-α, ας

ε-λευ-θε-ρω-θού-με α-πό των πα-θών τα δε-σμά, που διέρ-ρη-ξε ή ά-κρα του Θε-ού
συ-γκα-τά-βα-σι, τα-πεί-νω-σι και θυ-σί-α, για να α-πο-λαύ-σου-με την ε-λευ-θε-ρί-α
των τέ-κνων του Θε-ού, που μας δώ-ρι-σε ο σαρ-κω-θείς αι-ώ-νιος Λό-γος.

Ζώ-ντας την εν Χρι-στώ ε-λευ-θε-ρί-α, πο-λι-τευ-ό-μα-στε με φι-λό-θε-ο και
φι-λά-δελ-φο φρό-νη-μα, βιώ-μα-τα που α-να-φέ-ρο-νται σ' ό-σους γνώ-ρι-σαν την
φι-λαν-θρω-πί-α του θε-αν-θρώ-που Ι-η-σού Χρι-στού μέ-σα α-πο την κέ-νω-σί Του
και την α-σύλ-λη-πτη και σω-τή-ριο οί-κο-νο-μί-α Του!